

веденія кандидатуръ. Теперь же изъ разъ переходитъ референтъ изъ центральный комитетъ и также, что центральный комитетъ склонъ delegatовъ, которыхъ имѣлося у Львовъ 80. (Зъ него созываніи выходило-бы отже, что або послѣдній выборы переводивъ центральный комитетъ, вложенный ad hoc въ „Русскую Раду“ — что фактично такъ было, — або что „Русская Рада“ дѣлала на власную руку, заимъ ще центральный комитетъ разочаровывать свою дѣятельность, что также возможно. Реф.) Кроме того поставивъ комитетъ кандидатовъ. Послѣдне было переведеніе кандидата въ Богородчанахъ. П. Площанській наводитъ теперь рѣжнай надъужити при выборахъ, конфискаты газетъ, надъужити жандармовъ и также, что „Русска Рада“ относилася такожь телеграфично до гр. Таффого и мин. Вельвергаймба; дальше розказув о поступованію властей автономичныхъ и также, что середъ такихъ обставинъ годъ выказати якого успѣха. Яко примѣръ наводить рады повѣтовой въ Турцѣ и Жовквѣ, котрой не встали затверджени; оттакъ также, що комитетъ збиравъ факты о надъужитихъ и на подставѣ тыхъ укладавъ протесты и що давнѣйше такихъ протестовъ не конфисковано, але теперь сконфисковано протестъ литографований коштомъ „Русской Рады“ въ 150 примѣрникахъ. Съ пріятностею констатує референтъ, що наші послы подносили въ радѣ державній кривды руского народу и за то „Русская Рада“ высыпала адресы довѣрия якъ н. пр. пос. Кулакковскому и другимъ. Дальше говорить широко о дѣятельности нашихъ пословъ: що они ставили рѣжнай интерпеляціи, якъ н. пр. въ дѣлѣ арештовання учителя Мирона Савицкого, о надъуситихъ жандармовъ и т. д. и згадує тихенько про рѣчъ пос. о. Озаркевича по поводу новелъ школьніи. Въ 1870 р. внесла „Русская Рада“ петицію до министерства о руску школу у Львовѣ, а оттакъ 1879 р. рекурсы до найвишого трибуналу. Коли же рада мѣста Львова не хотѣла завести сеи школы, то „Русская Рада“ внесла меморіалъ до министерства. „Русская Рада“ относилася въ справѣ руской

школы вправь до пос. Ковальского. Въ 1884 р. рѣшила „Русская Рада“ не смотря на престъ пп. Огоновскаго и Вахнаница... (Тутъ референтъ шукав за чимсь и читає такъ тихо и невыравно, что не можна вѣчного зрозумѣти.) — Въ 1881 р., каже референтъ, находився комитетъ въ тѣмъ ненріятнѣмъ положеню, що мусѣвъ выступати противъ ширеня газеты „Switlo“, выданои на руской мовѣ але латынскими буквами. Въ дальшомъ справозданю якъ и въ попереднѣмъ розводится п. Площањскій широко о всякихъ надъужитахъ урядни-кбвъ и говорить лишь загальниками, а перехо-дящи на справу языкову въ урядѣ и школѣ, каже, що коли на жалобу п. Явдыка и „Нар. Дому“, запало рѣшене въ користь уживаня рускои мовы въ урядѣ, а урядники привыкши все переписеватися съ сторонами на польской мовѣ, и дальше такъ робили, то „Русская Рада“ внесла меморіалъ до министерства, чтобы вгл-

билеты I. классы по 4 рубл. 15 коп. и забрались въ каюту, щобъ посля цѣлодневной подорожи отпочати. Однакъ мимо утомленя мене довго не брався сонъ. Враждения цѣлодневной подорожи, побыть на могилѣ Тарасовой, цѣла мартирологія незабутнѣго Кобзаря выступали яркими картина-ми въ уявѣ, а тиха, повольна плавба горѣ Днѣ-промъ лелѧла тѣ чаровни картины, що переоу-вались наче въ калейдоскопѣ.

Плавба горъ Днѣпромъ не йшла такъ спр-
но, бо коли до Канева мы доїхали за несповна
10, потреба намъ було до повороту цѣлыхъ 14
годинъ. Я радъ бувъ вѣртаючи побачити ще разъ
у отворотномъ напрямъ цѣлу панораму Днѣпро-
ву, однакъ слѣдуючій день бувъ велими холод-
ний, а зъ цвночи потягавъ такій прошибаючій
вѣтеръ, що на шалубѣ неможна було довше по-
спісти. Ажъ зъ полудня виглянуло сонце и воз-
духъ троха обогрівся. Вже здалека мрѣла на
горѣ золотоголова дзвоныця Кіево-печерской Да-
вида а соняшне промѣня наче скрбъ тоненький
бллявый серпанокъ, продвралиоъ черезъ дробный
дощакъ, що почавъ мрачти надъ Ківомъ. За-
лею виступила многобаняста Лавра съ Печер-
скимъ а оттакъ и старокіевокій горы. Доходила
же 3-ти години зъ полудня, поки я достався до

Въ ч. 110 „Дѣла“ въ фейлетонѣ, въ Зомъ
товорщи замѣсть „Цѣлый мостъ мае 900 саженъ
ысоты“ треба читати — „900 саженъ дов
инны“

дане рѣшенье растягнено на весь подобны слу-
чаѣ. Въ школахъ не уживано руского языка
въ урядовыхъ актахъ, бо до сего не было блан-
кетовъ; „Русская Рада“ не могла числить на
благосклонность властей школьніхъ и для того
не выдавала бланкетовъ, лишаючи се другимъ
товарищамъ. И дѣйстно знайшлося таке то-
вариство, котре выдало вгзданій бланкеты, а се-
було „Руске Товариство Педагогичне.“ Въ за-
галѣ, даже референтъ, вносилъ „Русскую Ра-
ду“ жалобы, коли сего було потреба, и стара-
лася такожь и о заведеніе языка руского на
велѣнницахъ. (О сколько намъ звѣстно, були
бондѣвскѣ Русини першѣ, котрѣ отнеслися
до министерства торговлѣ о заведеніе языка
руского на велѣнницахъ. *Реф.*) Дальше гово-
рить референтъ знову о надъужитяхъ урядни-
ковъ, о жандармахъ, латинскихъ ксѣндвахъ,
душехватсевѣ и о нарушуваню рускихъ святыи,
а бѣтакъ о конекриції, при котрой не отбулося
такожь бевъ насильства, о справѣ внесенія ру-
скаго календаря, о дѣпутаціяхъ до митрополи-
та, нунція папскаго и т. д. Головною васлу-
гою „Русской Рады“ було перше народне вѣ-
че. (Намъ звѣстно, що народній вѣча скли-
кавъ комитетъ, зложенный ad hoc львовскими
Русинами. *Реф.*) На вѣчу тѣмъ принято 4 ре-
волюціи, котрѣ реферували Добрянський, Бар-
вѣнський (п. Площанський говоривъ тутъ вно-
ву дуже тихо и скоро), Геровскій и т. д. По
короткѣй згадцѣ о кандидатурѣ госп. Царя въ
Подберезець, о „Народ. Радѣ“ въ Долинѣ, и
справѣ василіянско-вауитской, референтъ вер-
тав знову до народного вѣча и каже, що вѣче
се було славне и будило восторгъ; погдомъ шу-
кає за чимсь черезъ довшій часъ, а на послѣ-
докъ каже: „Отчетъ нашъ конченъ“. По дов-
шой перервѣ каже знову: Выбраний коми-
тетъ старався оправдати передъ Свѣтлимъ
Собраніемъ; онъ робивъ що мoggъ и здаєся на
Вашъ судъ. На послѣвоокъ вносить ще много-
лѣтствіе о Шведзицкому.

По отчitanю справозданя просить о го-
лосъ о. Крушиньскій. Предсѣдатель удѣляе
голосъ о. Лисковацкому, который первое зго-
лосивъ.

О. Лисковацкій: „Понеже все то, что г. Площанський читавъ, мы вже знаємо въ газетъ, то мушу однакожъ сказати, що секретаръ замовчавъ имя того, котрый дѣлавъ якъ Геркулесъ, для того я вношу, щобы ему, котрый обкиданый газетами бѣлотомъ...“ (Голосы: *Славно!* Бесѣдникъ путаєся и не можна зрозумѣти о кимъ говоритъ). „Виджу, що многї, не знаю, чи въ любопытности, чи въ прихильности для насъ поприходили а навѣть и тѣ поприходили, що намъ вороги; виджу, що много явилось селянъ...“ (О. Крушиньскій поправляє бесѣдника и ставить внесеные щобы вбѣръ высказавъ о. Шведицкому повне довѣрье такъ за то, що було, якъ и за то, що ще буде. О. Лисковацкій якъ и вбѣръ годяется на тое и одушевленій отдаютъ о. Шведицкому честь громкимъ: *Славно!*)

Сел. Василь Бойко зъ Кошелева :
„Сумно менъ, що такі слухи ходять, що
есть якась „Народна Рада“, о ко-
трой бы мы не хотѣли нѣчого зна-
ти. Мы хотемо такъ, якъ читавъ госп. Пло-
щаньскій, для того вношу, щобы мы и даль-
ше такъ працювали якъ доси, а „Народной
Рады“ мы не потребуемо и давмо протестъ !
(Громке Славно ! Въ кутику салъ, коло входо-
выхъ дверей неустають оплески и громкий
Славно ! Бесѣдникъ выходитъ на середину де-
яго витав п. Дуда).

О. Шведицкій дикую за отдану ему по-
честь.

Справовданье касове складавъ дръ Добрянській. О. Лысякъ предложивъ до контрольнон комисіи оо. Крушиньского, Тындюка и п. Маркова. О. Лисковацкій вносить, чтобы выбрать также и селянъ, а може и того бесѣдника, що такъ красно говоривъ (показує на п. Бойка), бо рѣжні ходять слухи а селяне будуть могли сами переконатися. П. Марковъ не хоче бути выбраннымъ до комисіи контрольнои, бо дялъ знає, що все въ порядку а бувъ-бы за тымъ, щобы выбрано кого въ селянъ (Середъ громкого оклику Славно! чути лишь, що выбрано оо. Крушиньского и Тындюка.)

— Кодексъ коякъ дѣлъ добриньскіи реферує
змѣнѣ статутовъ, роздѣляе п. Крушињскій
кѣсь карточки; мы выпросили одну карточку
о. Красицкого и на нѣй побачили имена:
Шредицкій, Петрушевичъ, Делькевичъ, До-
ряньскій, Дѣдицкій, Павенцкій и Латинь-
кій. — Въ статутахъ змѣнено §. 8 и постав-

3 мѣсяцъ — „що року“, а въ §. 9 поставлено, що выдѣлъ складається въ 7 членовъ дѣйствихъ и 3 заступниковъ. На внесеніе п. Маркова выбрано рег. acclamationemъ всѣхъ тыхъ, которыхъ імена були списаны на карточкахъ. Дръ Добрянський предложивъ загальному збору меморандумъ до министерства въ справѣ уживання языка и письма руского въ уродахъ до подписану а дръ Павенцкій отчитавъ се меморандумъ.

По довшой перервѣ заявляє о. Крушинський іменемъ комисіи контрольної, що рахунки касові въ порядку; желає, щоби число тыхъ циферъ якъ и числотыхъ селянъ ще більше збільшилося и каже: „Чули мы голосъ, що поднѣсся противъ якимсь тамъ покутнимъ Радамъ; слава Вамъ, що такъ заманифестувалися! Даи Боже и желаю Вамъ, щобы сталистеся твердыми, ще разъ твердыми и ще разъ твердыми!

а п. Захарчукъ честь о. Науменка, Зубровичъ говоритьъ дальше: „Ходить слухъ, що якась тамъ партія (я невѣрю, юди були себе) хоче отобрati „Народ. Домъ“... ставити близшо повинна бть правительства и дає успокоення подала въ до загальної єдності. Бесѣдникъ переходить оттакъ на дѣвоче воспитаніще и каже, що оно упало. Єсли суть такі манкаменты, то най „Р. Рада“ постарається, щоби оно було лѣпше. Мужчины не можуть управляти воспитаніщемъ анъ воспитувати н. пр. польські кляшторы, де дѣвчата тильки прилипають, що одесля и остаються въ монастири и записують ему свій маєтокъ. Коли отже нема отповѣдныхъ жenщинъ, то треба ихъ спровадити а може бгдати воспитанішо „Обществу Русскихъ Дамъ“. (Безъ

О. Красицкій поставилъ внесенье: Поручався „Русской Радѣ“, чтобы она отнеслася до разды державной, чтобы правительство на рбѣнѣ трактувало русскій газеты якъ и въ другихъ краяхъ. (Принято.)

Селянинъ Филипъ Романишинъ:
„Говорятъ о якѣмъ непорозумѣнію, что интeliгентія львовска хоче оторватися отъ Русиновъ селянъ. Для того ганьба для тыхъ, что такъ говорятъ и что кажуть, что „Нар. Домъ“ мав бути лишь д'я львовскихъ Русиновъ. Мы складали грошъ на „Нар. Домъ“ для цѣлого народа. Для того хотѣвъ-бы я, чтобы кто ту справу пояснивъ.

П. Геровскій вояснѣ: Урядового по-
вѣдомленя въ той справѣ ще нема; выйшла
лишь брошура, о котрой не хочу говорити.
(Голосы тихо: *Народовцъ*.) Брошура та доказує,
що до „Нар. Дому“ лишь львовскій Русины
маютъ право. Той, що написавъ брошурку, не
подписавъ однакожъ своего имени, але голосъ
его вяжеся съ другою партіею. Але щобы сей
голосъ вязвати съ цѣлою интелигенцію, то я
не годжуся.

Селянинъ Захарчукъ: Народъ рускій въ Галичинѣ не знатъ, что есть два народы рускій. Для насъ такъ само добра „Батьковщина“ якъ и „Проломъ“, хочь мы его не розумѣємо, ажъ прійшло „Зеркало“: оно очернило, а то зле. Той, що написавъ брошурку а не подпісався, значить боится, бо бреше. Навѣть чули мы, что ховали безъ священика и спѣвали украинскій пѣснѣ. Але мы твердї, мы дубъ, а то що коло дуба, не значитъ нѣцъ!

Я скончавъ.
О. Ружицкійкаже, чтобы „Р. Рада“ старалася переводити выборы хорошо и ставила лишь людей заслуженыхъ, а то лучалось, что такого чоловѣка навѣть не ставлено кандидатомъ. (Голосы тихо: Кулачковскій!) Внесенье свое формулює о. Ружицкій такъ: Вношу, чтобы „Р. Рада“ якъ доси такъ и дальше выбирала кандидатовъ и чтобы нѣкто не важився ставити иныхъ кандидатовъ. Предсѣдатель поправляє: Щобы лишь выдѣль „Р. Рады“ и лишь „Р. Рада“ мала право переводити выборы. (Принято.)

О. Тындукъ говоритъ о ровъединеню и ровдорѣ. Огъ того ровдору не свободнѣ на- вѣтъ люде интелигентнї. Маю тутъ — каже бесѣдникъ — на гадцѣ нашего митрополита. На слово „митрополитъ“ предсѣдатель отби- разъ голосъ бесѣдникови и не давъ ему говори- ти. О. Тындукъ сварится съ предсѣдателемъ, а коли сей не хоче ему нѣякъ дати голосу, бо осѣбъ такъ поважаныхъ — каже — не на- зовиша тѣхъ о. Тындукъ крипитъ. Ог-

лежитъ тыкати, о. Тындуокъ кричитъ: „Ог-
же тепрь таки скажу, что я хотѣвъ скавати:
Я ставлю внесенье, щобы „Рус. Рада“ завсѣг-
ды относилася до митрополита о его мнѣніе.
То хотѣвъ я скавати, а теперь хто скомпроми-
тувався? Той хто обгравъ голосъ!“ Коли се
внесенье поддано подъ голосованье, селяне
громко протестуютъ: „Не годимося!“

П. Дуда: Позволю собѣ добавку: Коли „Р. Рада“ отнесеся до митрополита, а бнъ не вгодится, (Предсѣдатель: Коли се не буде съ честею), то выборы має переводити „Р. Рада“. (Принято).

Корчукъ, госп. въ Солонки, жалуясь на нотарѣвъ и жадае, чтобы „Р. Рада“ розвѣдалась у правительства, чи нотарѣ не переступаютъ закона побираючи великий оплаты при рѣвныхъ справахъ.

О. Марморовичъ подноситъ честь пос. Кулачковскаго, о. Петрушевича, дра Добрянского, который — каже — вырѣкся

Дорогие члены Радио-клуба!

Розрухи селянъ въ Пильзенськоть.
Якъ мы вже свого чауу коротко згадували, зворушилося мазурокі селяне въ повѣтѣ Пильзенському, именно въ Воли Любецкой и Звѣркѣцахъ на поголооску, будто прїшло до повѣти польского, що повстанцѣ громадята по лѣсахъ и що на границі россійской отоітъ до 10.000 повстанцівъ. Селяне узброилися въ цѣпы и коши, поставили по селахъ оторожи и выолали до вѣта въ Йомици (въ повѣтѣ тарнівскому) завѣзванье, щобы и онъ своихъ людей узброявъ. Такъ подготовленій, удалися въ лѣсъ на "Свињокі горѣ", але повстанцівъ вже не подыбали, бо тѣ — запрошенній княземъ Сангушкомъ гости ловцѣ, — пополюювавши на звѣрану (рано въ недѣлю, въ часѣ богослуженїя), вернули скорше домовъ, якъ будо въ програмѣ. Въ чаѣ облавы попала въ руки селянъ лишиь якаось баба, которую взято за перебраного повстанца и зревидовано. Все то лѣсисте

не знали о нѣчомъ. Говорено при тѣмъ о якобіе
шапѣ, ударити на дворы и речинець мавъ бути
значеній на недѣлю (1 падолиста). О завору-
шевихъ давъ доперва знати староству въ Тарно-
възвѣшній повѣтѣ тарновской рады, якій то
Даховпѣць, въ слѣдъ за чимъ отароста выславъ
въ суботу (31 жовтня) штафету до Пильзна по
дѣржерію, яку мавъ підъ рукою. Проводироў
же уважено. Чи, и хто селянъ до сего дѣла
обдѣщувавъ, не знати. О тѣмъ кружатъ розно-
роднія слухи. Одні кажуть, що овященики зазы-
вали до складокъ на прускихъ выходцѣвъ и зъ
того вийшла комбинація о повстанцяхъ, укры-
тихъ по лѣсахъ. Другій кажуть, що въ селахъ
за мною одинъ зъ овящениковъ мавъ сказачи на
проповѣді: Мы тутъ молимося, а тамъ „паны“
по лѣсахъ стрѣляютъ. Тымъ мали селяне обру-
шились въ то тымъ легче, що они розъярений ще
недавними выборами до рады державнои.“

отже 660.000 зр. Зъ сеи сумы призначено
выплачено громадамъ: Теребовля 10.000 зр.
Золочѣвъ 6.000, Перемышль 25 000 Сяндк
10.000, Рашѣвъ 20 000, Бережаны 4 000, Гор
докъ 20.000 и зновъ Бережаны 18 000 зр. К
сарнѣ въ сихъ мѣсцевостяхъ вже готовї и д
дано для войска. — Признаю, але п. не вы
плачено громадамъ: Перемышль 100 000 зр.
Тернополь 25.000, Теребовля 50.000, Ярослав
35.000, Городокъ 30.000 и Жовква 30 000 зр.
Громадѣ Станиславѣвъ признаю и выплачен
60.000 зр., Коцмы 30.000, а Чорткову 15.00
зр., зъ котрои то сумы выплачено лишь 1.500
зр. Касарнѣ въ сихъ мѣсцевостяхъ ставляю
Іншимъ громадамъ, що домагалися повичко
бтмовлено си для того, що тѣ громады су
досить маючї и можуть самї въ власныхъ
фондовъ касарнѣ будувати.

Справозданье Выдѣлу русского това
риства „Сѣч“ у Вѣдни за школъны
рікъ 1884/85.

Товариство „Сѣч“ отъ 18 роковъ есть о
нишемъ житя товарищеского и духовного молодежі

На ось тутъ наведеній обставены вѣрнѣ,

Часть тутъ наведеніи составлены въ
годѣ сквази рѣшучо, але фактъ есть фактъ,
що селяне мазуры узбронились противъ мнимыхъ
польскихъ повстанцѣвъ. На той тематъ пише
оттакъ черновецка „Gaz. Polska“ слѣдующе, дуже
оправдане тешенто: „Фактъ сей есть наругою
народу.

Выдѣлъ товариства „Сѣч“ стараю пер-
довоѣмъ берегти характеръ товариства и его з-
дачу народну, якъ такожъ щобы подати членамъ
товариства можливій выгоды товариского и лите-
ратурного житя, а то щобы читальня и библ.
тека були въ товариствѣ гарно упорядкованій. Т-
вариство мало власну хату, члены товариств-
могли по воли користатися читальню. Въ ч-
тальніи було сего року 32 газетъ; після змѣї-
14 политичнхъ, 15 литературно науковихъ и
гумористичній; були майже всѣ конечній часописи
щобъ могти информуватись о цѣлому руху
рѣднѣмъ краю, а зарбно и о фактахъ всеовѣ-
ныхъ. Предплата газетъ коштувала 50 зр.
кр.; велику частину газетъ доставало товариств-
даромъ або за знижену цѣну. Всѣмъ тымъ Хвал-
нимъ Редакціямъ, що давали нашому товариству
свої часописи даромъ або за знижену цѣну, скла-
дає Выдѣлъ прилюдну подяку, спеціально же Х-
Редакції „Дѣла“, котра все съ найбѣльшою ох-
тою даромъ помѣщала всѣ оголошення и спра-
вдання товариства.

Головнымъ моторомъ въ товариствѣ „Сѣч“ есть библіотека. Она, що року гарно зростаюча, безперечно доказъ найкрасшої жизненої сили широ-патріотичныхъ та ідеальнихъ змагань нашихъ товаришъвъ. Значна частина нашихъ товаришъвъ, отчуваючи велику важність библіотеки въ товариствѣ, а ведена горячою любовію науки и знанія, заопувала вже передъ колькома роками „фондъ библіотечный“ зъ окремої мѣсячної вкладки товаришъвъ, щобъ закупувати доконечний м

„Кн. Lwowsk-ій“, отповѣдающи на вѣтъ ти
вѣтъ, каке, что причина зла спочивае въ край-
ней темнотѣ и въ великой материальной
нуждѣ, але додае, что въ ширеню просвѣты
справя польску интелигенцію роакція, а зъ
материальної нужды гдѣ ратувати мазурскихъ
селянъ въ виду якихъ-то нецріязныхъ отно-
шень. Мы зъ нашей стороны годимося съ першою
частею сказаного, бо се есть незаперечима правда,
що темнота и въ парѣ съ нею идуща материальная
нужда суть причинами всякого зла на свѣтѣ.
Але, щобы интелигенція польска мала звязаній
руки, бодай въ части прйти своему людови въ
помощь, сей поглядъ видается намъ въ великой
мѣрѣ безъосновнымъ. *Faber quisque sua fortuna!* И наколи въ мазурскихъ сторонахъ пану-
ютъ краина темнота и нужда, то вина спочивае
выключно на интелигентныхъ верствахъ народу
польскому, которымъ въ меньшой мѣрѣ лежать на

серцю просвѣщеніе польскихъ селянъ, а въ болѣшой половизація руского селянина. Се фактъ, который не дастся заперечити. И тому радимо щаро, чтобы „Macierz polska“ змѣнила чимъ скорѣше свой операційный теренъ, чтобы латиньске духовенство пошло въ слѣдъ за нашимъ и съ всею усердностю принялося ширити тверезость межи селянътвомъ и остаточно, чтобы плебанія, двбръ и учитель не становили однои и одномысленной фалянги противъ безпомощного селянина-мазура.

ДЕЛА КРАСВИ.

Въ спраоаданю въ комисіи бюджетовои въ делегации австрійской доносили мы, что министеръ войны жалувався, что нашъ край мало причиняется до доброго помѣщенія войска. На си жалѣ выготовивъ теперь Выдѣлъ краевый спраоаданье для сойму, въ котрого показуясь, о сколько край причинився або постановивъ причинити для доброго размѣщенія войска. Эъ спраоаданя сего выходитъ, что соймъ ухваливъ бувъ на 1882 р. яко безпромткову позичку въ фондъ краевыѣ для громадъ, що мають ставити касарнѣ 60.000 зр; въ 1883 роцѣ 120 000 зр. а на 1884 рдкъ 120.000 зр. На рдкъ 1885 ухваливъ соймъ таожъ 120.000 зр. а на два слѣдуючи роки т. в. на 1886 и 1887 — таожъ 120 000 зр. разомъ

легатовъ на вѣдь славянскій свята и вечерници
Такъ же Св. "Л

Товариство „Сѣчъ“ нѣколи не зводило оче-
зъ того, що дѣлало въ краю, а пильно олѣдило
всѣми радостными и печальными проявами и фак-
тами въ краю. На всѣ святы народній высыпал
отповѣдній привѣтній телеграмы и письма. Не-
вѣсть о смерти бл. п. Еаг. Желеховскаго, автора
„Малоруско-нѣмецкого словаря“ выслало товари-
ство сочувствууючу телеграму до родины, а въ
гробъ бл. п. Корнила Сушкевича, широкого и си-
патичнаго подвижника народнаго дѣла и славного
организатора нашихъ товариствъ у Львовъ, зла-
жило товариство вѣнѣць. А коли сего року зав-
тали у нашъ городъ члены руской депутаціи, можъ
славно-звѣтній въ нашей литературѣ и на-
родной жизни, Ви. пп. дръ Омел. Огоновскій
проф. д-ръ Шараневичъ, и. Володиолавъ Федор-
вичъ и и. М. Дыметъ, „Сѣчъ“ выслала делегатовъ
повитати ихъ и разомъ заменувала ихъ своимъ
почетными членами, а при ихъ отъездѣ члены
товариства явились на дворцы іп согропе. Члены
нашаго товариства брали удѣль въ сегорѣчно-
вандрѣвцѣ рускихъ студентовъ.

Членовъ мало товариство „Сѣчъ“ въ сѣм
роцѣ 41.

За Выдѣлъ товариства „Сѣчъ“ у Вѣдни
Іванъ Куровець, Михайло Пачовскій
голова. секретарь.

РУХЪ ВЪ НАШИХЪ ЧИТАЛЬНЯХЪ

Читальнѣ въ Ковалѣвцѣ и Стопчатовѣ. Що на
Пôдгôрье не спить, доказомъ того отворені
двохъ новыхъ читалень. Дня 30 серпня отворена
читальню въ селѣ Ковалѣвцѣ, а дня 6 вересня
с. р. въ съюѣднѣмъ селѣ Стопчатовѣ. До тако
важного дѣла наибôльше причинився Всч. о. д
канъ Грабовичъ, таихій але щирый дѣятель в
поли народной просвѣты. По о. деканѣ займа
мѣсце нашъ молодыи патріотъ учитель Никола
Ковцуякъ родомъ зъ Ковалѣвки, теперь учитель
въ Яблоновѣ, Уба они — двигачъ народной освѣ
ты, каждый на своемъ поли, про те най намъ
буде вольно при нынѣшнїй нагодѣ прилюдно с
заявити. Якъ бы кожда околиця мала подобныхъ
людей, то за колька десятокъ лѣтъ мы стоимъ
ровно съ другими освѣченными народами.

На недѣлю 30 вересня о. деканъ заповѣв зборъ для отвореня чатальнѣ въ прилученой д. Стопчатова Ковалѣвцѣ. Другимъ селамъ дано знати черезъ посоланцѣвъ. Около 2 годинъ по полудни стали наші патріоты-селяне зъ окolinaхъ сель сходитися до хаты ч. начальника Васи Яс'ньского. Бачили мы тутъ селянъ зъ Березова, Лючи, Яблонова, Стопчатова, П'єстыня, Испаса и Мышина. Знакъ тому, что житье разбуджене коли братя селяне труду не щадятъ и зъ подалекихъ сель спѣшать на народне свято. Между присутными бачили мы о. Балицкого зъ Испаста о. Кобрыньского зъ Мышина. Зборы отбувались у стодолѣ, красно замаеной. По 4 год., коли збралась повна стодола гостей, отворивъ о. деканъ зборы красною промовою. Онъ предоставивъ

цѣль читалень а въ загалѣ просвѣты, подающи ииши народы за прикладъ. Зѣбраний гостѣ съ величимъ занятьемъ слухали щирыхъ патріотичныхъ словъ о. докана. Потомъ забравъ голост п. Никола Ковцуякъ, великій знатокъ простонародного быту. Говоривъ про воякій товариства ихъ цѣль, потому звернувъ рѣчъ на читальну и пояснивъ отатуты. Опосля выбрано Выдѣль до котрого увѣйшли: о. дек. Грабовичъ, голова п. Вао. Ясѣньскій, его заступникъ; п. Мочернюкъ, библіотекарь; п. Вас. Ковцуякъ, секрет. п. Войнаровскій, скарбникъ; пн. Медникъ и Рыбчукъ, заступники. Потомъ почались вписы членовъ та окладанье вкладокъ. Членовъ приотупил 45 и зложили двайцять и колька зр. на письма газеты. При той нагодѣ ч. начальникъ жертвувавъ на рѣкъ свою хату на читальню. П сконченю вписовъ учитель зъ Березова згадав короткими словами про нашего незабутого Тараса Щевченка, а оттакъ прочитавъ прегарній поему „Наймичка“, котра всѣмъ невыоказан сподобалася. Потомъ промовивъ п. Максимъ Крушельницкій, учитель зъ Городенки, що въ то часъ гостили у горахъ. Въ красномъ та зрозумѣломъ выкладѣ представивъ зѣбранимъ гоотяж оборотъ землї та еи круженіе наоколо сонця. П бесѣдѣ ої промовлявъ п. Войнаровскій, мѣсцевый секретарь громадскій. Въ своїй бесѣдѣ поднёсъ онъ заслуги начальника громады. По зборѣ слѣдувало угощеніе, не богате, але свое, щире. При вечери живо говорено про нашій дѣла, „Нар. Горговля“ мала найнерше мѣсце. Велику несподѣванку зробивъ намъ спѣвакъ зъ Мышина, котрый то свои, то зъ книжокъ пѣснѣ про науку та твердость переспѣвавъ. Самъ не умѣє читати то синокъ читає а вонъ переймає. При веселому разговорѣ десь-то и музика взллась а охоча молодѣжь не позволила їй уже дармuvати. Поз

лодѣжъ не позволилаъ ви уже дармувати. Познѣмъ вечеромъ прощались мы съ щирыми Ковалѣвчанами. Ковалѣвка, мале сельце, бо ледви до тягае до 70 нумеровъ. Кому случилось бѣхати чрезъ него, зауважавъ порядокъ и харнѣсть на кождомъ кроцѣ. Перша головна рѣчь: нема тамт анѣ одного жида, котрый бы мѣгъ деморализувати народъ, якъ то дѣлею ио другихъ седахъ. Друга рѣчь не менше важна: начальники громадскї розумнї, отаточнї господарѣ. Черезъ довшій чаось вѣйтувавъ ажъ до смерти Семенъ Ковунякъ, батько нашего учителя-патріота. Нынѣ начальникуе п. Василь Яновській. Чоловѣкъ се съ сердемъ, розумомъ и доброю волею до працы поѣдає всѣ прикметы чоловѣка просвѣченого. При нѣякихъ выборахъ не сплямивъ ового честнаго имени. Яко письменный чоловѣкъ має красну библіотеку, зъ котрои кождый користає

Кобы такихъ начальниковъ якъ наибoльше по на-
шихъ селахъ!

Въ другу недѣлю по отвореню читальнѣ въ Ковалѣвцѣ, святковано отворене читальнѣ въ Сточчатовѣ. Село се належить до наибѣльшихъ въ нашомъ Подгбю, та може и до наибогатѣйшихъ, але що до порядку не може стати на рѣвни съ Ковалѣвкою. Тутъ вѣтуете п. Онофрѣй вже двадцять колька лѣтъ, та хиба зъ того славный, що не уступає зъ своего уряду. Про его урядованье рознї ходять слухи. Заложеню читальнѣ бувъ п. Онофрѣй якъ наибѣльшимъ противникомъ, вышукуючи вѣлякій перешкоды. Основатель сеи читальнѣ и Ковалѣвской були кликаны до ц. к. староства, де ихъ питано: чи знаютъ, па що подписувались. Однакъ щирымъ людямъ за проводомъ своего душпастиря та учителя уда-лося отворити читальню дні 6 вересня. Помимо заходу противниковъ та непогоды гости зобралися досыть численно въ домъ наятомъ на читальню. Зборы отворено около 4 годинъ по вечѣрніи въ садѣ підъ голымъ небомъ, и підъ проводомъ о. дек. Грабовича. О. деканъ въ гарнѣй промовѣ выяснивъ цѣль сего збору, вказавъ, якъ богато маемо противниковъ на дорозѣ просвѣты, котрыхъ сполученными силами працѣ мы въ силѣ побѣдити, высказавъ честь тымъ, що заложенемъ читальнѣ хотятъ вступити въ слѣдѣ другихъ розумныхъ громадъ. Потомъ молодой нашъ патріотъ п. Ник. Слюсарчукъ зъ Сточчатова отчитавъ збранимъ статуты читальнѣ. По выборѣ Выдѣлу, до котрого увѣйшовъ о. деканъ яко голова, вписалося до 50 членовъ, зложивши двадцять колька зр. Межи приоутными бачили мы и рускї женщины, Вл. пию Вѣтвицку и панны Грабовичевну и Кобриньский зъ Мышина, они грошевыми дарами причинилися до побольшения фонду читальнѣ. Чеотнї господинѣ та дѣвчата якъ въ Ковалѣвцѣ такъ и въ Сточчатовѣ радо вписувалися въ члены та окладали вкладки. Одосля п. Николай Ковцуякъ, мѣсцевый учитель, отчитавъ прегарну власону працю: „Якъ належитъ дѣтей любити?“ Подя-камъ прелегентови не було кояци. Потомъ слѣдувала мала перекуска а одосля забава до 11 години. Якъ зачуваємо, п. Онофрѣй по зборахъ засудивъ на кару 10 зр. господаря, де були зборы, підъ предлогомъ, що нарушено спокойної ночі. Ей, пане Онофрѣю, вразумйтесь! Доброго не спи-ните, а краоше самѣ навернѣтесь до людей! — К.

— Про читальню въ Лозовцѣ въ Збаражчинѣ пишутъ
намъ: Передъ колькома дніями бувъ я въ дѣлахъ
родинныхъ въ селѣ Лозовцѣ, въ Збаражчинѣ, и
лучилося менѣ побувати въ тамошній читальнї,
бо она мѣстится въ хатѣ брата моего. Нѣколи не
сподѣвався я знайти тамъ то, що на свои власнї
очи видѣвъ. Читальня та, котрої головою есть
Вл. п. Т. Федоровичъ зъ сусѣднаго села Клеба-
новки, развивася дуже красно и має передъ со-
бою будучность, наколи и Веч. о. І. Левицкій
дуже еи подпирає, черезъ що колись кождый, хто
теперь недовѣрчиво на ту інституцію поглядає,
пѣзнасть овѣтло правды и запишеся въ члены.
Моя визита була для нихъ несподѣваною и для
того власне о томъ розсаднику овѣтла можу
правдиво осудити.

Лучилося то въ ведѣлю. Члены заразъ по вечѣрни зачали сходить и заповнили досыть простору комнату. Читано тамъ сего вечера: „Батькѣвщину“, „Господаря и Промышленника“ и колька книжочекъ. По кождомъ важнѣйшомъ и цѣкавѣйшомъ уотуиѣ, провадилися досыть красній разговоры, ставлено пытаня съ дуже быстрыми поглядами, а одинъ зъ старшихъ людей, честный газда Борщъ, не мбгъ досыть нахвалитиоя заложеня той институціи, и самъ признался, що онъ нѣколя чи свято, чи недѣля въ читальнѣ не хибне. Честь и слава такимъ честнымъ газдамъ, що своимъ прикладомъ и молодшихъ до читальнѣ заохочуютъ! Да оть Богъ, и мы Русины, хотя на противъ другихъ освѣченыхъ народовъ въ проовѣтѣ народу й опознилися, догонимо и надоложимо те, и станемо побѣчь другихъ, якъ той жнецъ, що трохи заопавъ. Читальня та, а властиво читальники, якъ въ кождой мѣсцевости, мають овоихъ противниковъ до воего, що добрѣ. Неприхильнї люде пустили вѣсть, що читальня винна тому, що теперь въ Лозбвцѣ має на весну будуватися школа и нарѣкаютъ, якъ то звычайно, недоосвѣдчений и темнїй люде, що настуپить „драча на школу“. Хотя тамъ драчъ, якъ выражаются, не ма чого боятися, бо громада, до котрої ще Гущанки и Ободовка належать, має свою касу по зичкову на 4.000 зр. капиталу; дальше має шпихлѣръ, въ котрому пару сотъ кбрцвъ збожа знаходитса, а врештѣ може громада удастися съ просьбою, якъ то інший роблять, до цѣва, и до сойму о субвенцію. Читальники хотѣли-бы ще и на зиму мати учителя, але чисто боятся неприхильныхъ. Рада окружна може смѣло приступити тамъ до заведеня школы, котрыхъ въ Збражчинѣ въ загалѣ дуже мало. *A. P.*

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Вѣсти о новой кризѣ въ министерствѣ.)
Ледве окончилась одна криза въ министерствѣ, якъ вже говорять и о двухъ другихъ. Кажутъ именно, что министръ торговлѣ, бар. Пино, мае уступити. И о сѣй змѣнѣ говорять вже отъ давна, можна отже допускати, что есть въ спхѣ вѣстяхъ трохи правды. Теперь однакожь уступленіе бар. Пино есть неможливе а то для того, що якъ разъ теперь переводится угода съ Угорщиною а новый министръ не мбгъ-бы скоро знайтился въ величезномъ материаљѣ сен-правилъ.

старенький Федорий не змагає вже ходати коло
шляхотовата, а коло Наасті крутитя громадській
горбунъ Хамківъ, сельска павка, крутарь злодій,
зубъ горбунъ Петра, чоловіка молодого и розумі-
ного, що своїми відомостями приходить часто
до помочь громаді. Петро виробъ коло Наасті и
неба єши про, знаючи однакъ, що она отдала
єго серце Лесеву, придуше въ собѣ горяче чу-
ство и їде до міста, щоби привезолиць Лею
назвернута на село до родини. Підчачъ непри-
ступності Петра отарється писаръ Хамківъ позбу-
тиєго вільзу на Наасті и кідає на него
відсінні крадіжки, котру самъ поновивъ.
Лічкою Петро, прибува до міста, застас-
те його сердце Лесеву на Наасті и кідає на него
відсінні крадіжки, котру самъ поновивъ.
Лічкою Петро, прибува до міста, застас-
те його сердце Лесеву на Наасті и кідає на него
відсінні крадіжки, котру самъ поновивъ.

Станиславовъ дні 28 жовтня 1885.

Юліанъ, Іванъ и Іоаніф Охримовичъ, бра-
тья; Василь Лопатинський, Никола Теодоровичъ
Антонъ Дольницкий, шурини покійного, — въ
імені всіх родин.

ПАДОСЛАНЕ.

Треба бути завідгоди остережнимъ, коли показу-
ється черезъ душеве въ жодному, бить сердя, болі
головы, закрутъ и обструкцію, що траплює поспу-
валося и уживати найбільше средство, якъ показує
слідуюче запілене, швайцарських пигулокъ аптекаря
Р. Брандта: Віденъ. В. Благородність! Прошу
васъ, чи не можете послати менъ швайцарських пигулокъ
аптекаря Р. Брандта; ти котръ тепер можна
достати у Відни, суть до іншого; правдивъ швай-
царські пигулки робили менъ таємъ добре, що я чуюся
такъ нещастливъ, не маючи ихъ підъ руково. Съ
пожаліть Людвіка Контаміні I B. Wolsele Nr. 5,
2 Stock, Thür Nr. 33.

Треба завідгоди забезпечити, що кожда коробка
швайцарських пигулокъ аптекаря Р. Брандта
можна получить въ аптекахъ по 70 кр. за коробку)

можна оправдати зелінзьмъ характеромъ, его лю-
бовь до Наасті назнаменована величкою посвяще-
німъ, засе буга вічною неодолимою, тима-
кою въ IV-омъ актѣ дознаємося, що Петро же-
нито въ військовою Касею. Нага тая зміна ві-
діла не оправдана и робить некористне враже-
ння. Крімъ того мусимо вигнати деякі надто
ділові диалоги, якъ пр. въ другомъ актѣ міжъ
двоє адвокатами дешевітами а оттакъ надто
довгу и въ той проповіді держану беобуду
адвоката. Такожъ радилъ бы мы авторови ви-
стягнути ісправністю, въ яку попадає
ісправністю, вкладаючи въ усія селянъ ви-
вежденихъ нацену понятія и фразы, якіхъ въ
істності не подають міжъ нашими людьми. До
добрихъ сторінъ штуки належать безперечно
введеніе на сцену по більшій часті світлыхъ
характерівъ зъ поміжъ людю, якъ пр. війтъ
Дмитро, горбунъ Петро, Федорий, Симонъ и др.
що свідчить о серіозныхъ поглядахъ автора на
способъ, въ якій належить писати т. зв. наро-
дну штуку. Заслугою вимірюємо авторови обереж-
ні оминань вояжівъ та різниць, разахув-
тачъ часто въ другихъ народнихъ штукахъ. Въ
іншій можемо сказать, що "Горбунъ" може
здаржатися въ репертоарѣ нашого театру, вима-
гаю однакъ діякіхъ въ повышашихъ замѣтахъ за-
гальню діткінію змінъ, котрі при талантѣ
доброй воли автора не тяжко буде зробити. Шо
до самого представлена сея штуки — то ви-
шло оно зъ случайнихъ причинъ въ конече-
добра. За-для слабости п'яї Пощелевою мусіла
зася голову жіночу сільну ролю Наасті и на
Вишневу; слабенький и неспевний її голосъ не
засяло до такої великої салі, якою есть сала
"Нар. Дому". И гарний голосъ самого бенефі-
шента не бувъ зовсімъ вольний бть хрипки, а
хоры — таї самі хоры, що такъ знаменою держа-
лися въ тяжкихъ партіяхъ "Корнєвільськихъ
швайцарівъ" не могли достроїтися въ гармонійну
цілість въ звичайнихъ коломийськихъ аряхъ...

За то вдоволило насъ представленье "Вла-
ститель Гутъ", драми Юр. Онета, належачою до
найкращихъ штукъ въ репертоарѣ столичнихъ
театрівъ. Трудчу ту штуку отбралі наші арти-
сти въ загаль дуже поправно, а перше місце
належить безперечно обов'язку п. Біберовичамъ,
котріхъ гра була підъ кождымъ взглядомъ ви-
кончена и нова драматична салі. Вистава
штуки була дуже гарна, особливо випонували
артисти пішиною гардеробу. Добро гру арти-
стовъ на тоймъ представленьї підносимо съ тимъ
більшимъ напискомъ, що грата мусіла они при-
наймъ порожніхъ кріслахъ въ сали.

Переписка Редакції и Адміністрації.
Вл. Пав. К-дъ. Въ слідуючому числі ум-
стою але трохи скоротивши.

Подяка.

Всевишньому подобалося передвачено пер-
нати житя дорогого, незабутого брата Кли-
мента, адъютанта судового въ Галичини и наповнити
сердя наші невисказанимъ смуткомъ въ горемъ.
Боль той наш лагодить хотъ въ часті то ве-
ликое сочувство, які оказали місцевій и доокрест-
нії Русини свому, такъ марно погашому братові.
Сердечну подяку прото складаєши приявши
участі въ похоронахъ Вл. и Вс. Отцамъ: Сим.
Герасимовичу, Теодату Шанковому, І. Латвию-
чу, Руд. Моху, Кар. Харкевичу, Мих. Майдлов-
скому, Стеф. Ленкавському, Ил. Мардаровчу, Ник.
Пашковському, Льву Лаврецкому, Кир. Пачовському,

Юл. Копистянському, Теоф. Петрушевичу, Воло-
дию, Пауку, Дим. Мицеко, І. Городському,
Льву Витошинському, Григ. Громадці, Теод.
Трачу, Мих. Семенову Теод. Косянчу, Володим.
Козоровському, Густ. Дроздовському, Вас. Жизаво-
му, І. Порайку, Ісид. Бобкевичу и Мах. Йици-
кевичу въ зверхъ того Вл. оо. Руд. Моху и Кар.
Харкевичу за преклоню олова надгробний; лю-
бимъ овоякамъ Володим. Петрушевичу, Ілар.
Яновичу и Лонг. Раковському, що на вѣтъ о
смерти бл. и. Кавма, въ далека прибули смутокъ
стъ намъ подѣлти; Вбл. П. президенту Паслав-
ському, Вл. панамъ урядникамъ суду окружного
и повѣтового, другамъ и знакомымъ за супро-
відъ товариша на мѣсце уходю; Вл. П. д-ру
Даману Савчаку за переосланые телеграмы кондо-
нційно; дальше сердечне "опаси Богъ" Вл.
Паньоту Остапамъ Левицкимъ, тоже Вл. ПП.
Колянковському, Соколовському, Кордаєвичу и Лу-
щецкому за захѣдъ и дружну помочь въ устроє-
нію похоронівъ; въ кінці Ч. Братству церков-
ному и въмъ Вірнимъ, що присутствомъ сво-
имъ звеличили похѣдъ похоронний.

Станиславовъ дні 28 жовтня 1885.

Юліанъ, Іванъ и Іоаніф Охримовичъ, бра-
тья; Василь Лопатинський, Никола Теодоровичъ
Антонъ Дольницкий, шурини покійного, — въ
імені всіх родин.

ПАДОСЛАНЕ.

Треба бути завідгоди остережнимъ, коли показу-
ється черезъ душеве въ жодному, бить сердя, болі
головы, закрутъ и обструкцію, що траплює поспу-
валося и уживати найбільше средство, якъ показує
слідуюче запілене, швайцарських пигулокъ аптекаря
Р. Брандта: Віденъ. В. Благородність! Прошу
васъ, чи не можете послати менъ швайцарських пигулокъ
аптекаря Р. Брандта; ти котръ тепер можна
достати у Відни, суть до іншого; правдивъ швай-
царські пигулки робили менъ таємъ добре, що я чуюся
такъ нещастливъ, не маючи ихъ підъ руково. Съ
пожаліть Людвіка Контаміні I B. Wolsele Nr. 5,
2 Stock, Thür Nr. 33.

Треба завідгоди забезпечити, що кожда коробка
швайцарських пигулокъ аптекаря Р. Брандта
можна получить въ аптекахъ по 70 кр. за коробку)

можна оправдати зелінзьмъ характеромъ, его лю-
бовь до Наасті назнаменована величкою посвяще-
німъ, засе буга вічною неодолимою, тима-
кою въ IV-омъ актѣ дознаємося, що Петро же-
нито въ військовою Касею. Нага тая зміна ві-
діла не оправдана и робить некористне враже-
ння. Крімъ того мусимо вигнати деякі надто
ділові диалоги, якъ пр. въ другомъ актѣ міжъ
двоє адвокатами дешевітами а оттакъ надто
довгу и въ той проповіді держану беобуду
адвоката. Такожъ радилъ бы мы авторови ви-
стягнути ісправністю, вкладаючи въ усія селянъ ви-
вежденихъ нацену понятія и фразы, якіхъ въ
істності не подають міжъ нашими людьми. До
добрихъ сторінъ штуки належать безперечно
введеніе на сцену по більшій часті світлыхъ
характерівъ зъ поміжъ людю, якъ пр. війтъ
Дмитро, горбунъ Петро, Федорий, Симонъ и др.
що свідчить о серіозныхъ поглядахъ автора на
способъ, въ якій належить писати т. зв. наро-
дну штуку. Заслугою вимірюємо авторови обереж-
ні оминань вояжівъ та різниць, разахув-
тачъ часто въ другихъ народнихъ штукахъ. Въ
іншій можемо сказать, що "Горбунъ" може
здаржатися въ репертоарѣ нашого театру, вима-
гаю однакъ діякіхъ въ повышашихъ замѣтахъ за-
гальню діткінію змінъ, котрі при талантѣ
доброй воли автора не тяжко буде зробити. Шо
до самого представлена сея штуки — то ви-
шло оно зъ случайнихъ причинъ въ конече-
добра. За-для слабости п'яї Пощелевою мусіла
зася голову жіночу сільну ролю Наасті и на
Вишневу; слабенький и неспевний її голосъ не
засяло до такої великої салі, якою есть сала
"Нар. Дому". И гарний голосъ самого бенефі-
шента не бувъ зовсімъ вольний бть хрипки, а
хоры — таї самі хоры, що такъ знаменою держа-
лися въ тяжкихъ партіяхъ "Корнєвільськихъ
швайцарівъ" не могли достроїтися въ гармонійну
цілість въ звичайнихъ коломийськихъ аряхъ...

Треба завідгоди забезпечити, що кожда коробка
швайцарських пигулокъ аптекаря Р. Брандта
можна получить въ аптекахъ по 70 кр. за коробку)

можна оправдати зелінзьмъ характеромъ, его лю-
бовь до Наасті назнаменована величкою посвяще-
німъ, засе буга вічною неодолимою, тима-
кою въ IV-омъ актѣ дознаємося, що Петро же-
нито въ військовою Касею. Нага тая зміна ві-
діла не оправдана и робить некористне враже-
ння. Крімъ того мусимо вигнати деякі надто
ділові диалоги, якъ пр. въ другомъ актѣ міжъ
двоє адвокатами дешевітами а оттакъ надто
довгу и въ той проповіді держану беобуду
адвоката. Такожъ радилъ бы мы авторови ви-
стягнути ісправністю, вкладаючи въ усія селянъ ви-
вежденихъ нацену понятія и фразы, якіхъ въ
істності не подають міжъ нашими людьми. До
добрихъ сторінъ штуки належать безперечно
введеніе на сцену по більшій часті світлыхъ
характерівъ зъ поміжъ людю, якъ пр. війтъ
Дмитро, горбунъ Петро, Федорий, Симонъ и др.
що свідчить о серіознихъ поглядахъ автора на
способъ, въ якій належить писати т. зв. наро-
дну штуку. Заслугою вимірюємо авторови обереж-
ні оминань вояжівъ та різниць, разахув-
тачъ часто въ другихъ народнихъ штукахъ. Въ
іншій можемо сказать, що "Горбунъ" може
здаржатися въ репертоарѣ нашого театру, вима-
гаю однакъ діякіхъ въ повышающихъ замѣтахъ за-
гальню діткінію змінъ, котрі при талантѣ
доброй воли автора не тяжко буде зробити. Шо
до самого представлена сея штуки — то ви-
шло оно зъ случайнихъ причинъ въ конече-
добра. За-для слабости п'яї Пощелевою мусіла
зася голову жіночу сільну ролю Наасті и на
Вишневу; слабенький и неспевний її голосъ не
засяло до такої великої салі, якою есть сала
"Нар. Дому". И гарний голосъ самого бенефі-
шента не бувъ зовсімъ вольний бть хрипки, а
хоры — таї самі хоры, що такъ знаменою держа-
лися въ тяжкихъ партіяхъ "Корнєвільськихъ
швайцарівъ" не могли достроїтися въ гармонійну
цілість въ звичайнихъ коломийськихъ аряхъ...

Треба завідгоди забезпечити, що кожда коробка
швайцарських пигулокъ аптекаря Р. Брандта
можна получить въ аптекахъ по 70 кр. за коробку)

можна оправдати зелінзьмъ характеромъ, его лю-
бовь до Наасті назнаменована величкою посвяще-
німъ, засе буга вічною неодолимою, тима-
кою въ IV-омъ актѣ дознаємося, що Петро же-
нито въ військовою Касею. Нага тая зміна ві-
діла не оправдана и робить некористне враже-
ння. Крімъ того мусимо вигнати деякі надто
ділові диалоги, якъ пр. въ другомъ актѣ міжъ
двоє адвокатами дешевітами а оттакъ надто
довгу и въ той проповіді держану беобуду
адвоката. Такожъ радилъ бы мы авторови ви-
стягнути ісправністю, вкладаючи въ усія селянъ ви-
вежденихъ нацену понятія и фразы, якіхъ въ
істності не подають міжъ нашими людьми. До
добрихъ сторінъ штуки належать безперечно
введеніе на сцену по більшій часті світлыхъ
характерівъ зъ поміжъ людю, якъ пр. війтъ
Дмитро, горбунъ Петро, Федорий, Симонъ и др.
що свідчить о серіознихъ поглядахъ автора на
способъ, въ якій належить писати т. зв. наро-
дну штуку. Заслугою вимірюємо авторови обереж-
ні оминань вояжівъ та різниць, разахув-
тачъ часто въ другихъ народнихъ штукахъ. Въ
іншій можемо сказать, що "Горбунъ" може
здаржатися въ репертоарѣ нашого театру, вима-
гаю однакъ діякіхъ въ повышающихъ замѣтахъ за-
гальню діткінію змінъ, котрі при талантѣ
доброй воли автора не тяжко буде зробити. Шо
до самого представлена сея штуки — то ви-
шло оно зъ случайнихъ причинъ въ конече-
добра. За-для слабости п'яї Пощелевою мусіла
зася голову жіночу сільну ролю Наасті и на
Вишневу; слабенький и неспевний її голосъ не
засяло до такої великої салі, якою есть сала
"Нар. Дому". И гарний голосъ самого бенефі-
шента не бувъ зовсімъ вольний бть хрипки, а
хоры — таї самі хоры, що такъ знаменою держа-
лися въ тяжкихъ партіяхъ "Корнєвільськихъ
швайцарівъ" не могли достроїтися въ гармонійну
цілість въ звичайнихъ коломийськихъ аряхъ...

